

เหล่าคน
ชะตาขาด
กับกฎสยอง
สารพัน

รูชโรจน์ท์

เหล่าคน
ชะตาขาด
กับกฎของ
สารพัน

บุษกร

ชื่อเรื่อง เหล่าคนชะตาขาดกับกฎของสารพัน
ผู้เขียน นุชนันท์

ออกแบบปก/รูปเล่ม นุชนันท์

เผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต

ครั้งที่ 1 กันยายน 2568 (ทยอยลงบางตอน)

readAwrite

ครั้งที่ 2 มกราคม 2569 (จบทั้งเล่มแล้ว)

meb, readAwrite, Chulabook, Naiin, Dek-D

จำนวนหน้า 99 หน้า

สงวนลิขสิทธิ์

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ทำซ้ำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือ
ไม่ว่าในรูปแบบใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาตแล้วเท่านั้น

จัดทำโดย นางสาวนุชนันท์ เลี้ยวหิรัญ

E-mail: nuchanan.noon@gmail.com

Nuchanan.readawrite.com (Nuchanan's bookshelf)

facebook.com/noonatheart (NooN at heart)

เรื่องนี้เป็นเรื่องสมมติ เป็นเรื่องแต่ง
บุคคล เหตุการณ์ สถานที่ไม่มีอยู่จริง
เป็นเพียงเรื่องแต่งในลีลาของนิยายสยองขวัญเท่านั้น
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Trigger Warning
คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหา
นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายร่างกาย
การฆ่าตัวตาย ตัวละครมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

กฎการอ่านเล่มนี้

ขอเริ่มด้วยกฎการอ่าน “เหล่าคนชะตาขาดกับกฎของสารพัน” เล่มนี้

กฎข้อ 1 อยากอ่านเมื่อไหร่ก็ได้ตามสบาย ก่อนนอนก็ดี คิดเสียว่า
เป็นเรื่องบันเทิงก่อนนอน

กฎข้อ 2 อย่าละเมิดลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำ คัดแปลง ไม่ว่าจะเป็นใน
รูปแบบใด ๆ ก็ตาม

กฎข้อ 3 ซื้ออีบุ๊กเพื่อเป็นกำลังใจให้กันได้ \(\^^\)/

กฎข้อ 4 จะอ่านเรื่องใดก่อนหลังก็ได้ แต่ละเรื่องไม่เกี่ยวข้องกัน
แต่อาจมีการกล่าวถึงกันนิดหน่อย

กฎข้อ 5 รูปแบบของแต่ละเรื่อง อาจจะเขียนไม่เหมือนกัน เช่น
บางเรื่องตัวละครจะเจอกฎนั้นนี้ บางเรื่องมีแต่กฎล้วน ๆ ให้อ่าน

จงโชคดี บุญรักษาทั่วหน้า

เรื่องที่ 1

กฎการกินราคาหน้าเนื้อสับในคืนแรมสิบห้าค่ำ

ตอน 1 สารวจร้านใหม่

เฟิร์นขับรถอย่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า หญิงสาวเพิ่งกลับมาจากต่างจังหวัด เซลล์ขายของอย่างเธอเปิดดีลลูกค้าได้สำเร็จก็รีบพุ่งตัวกลับกรุงเทพฯ ทันทียะจะให้ค้างคืนที่โรงแรมอีกคืนนะเธอ ถ้าทำอย่างนั้นก็เคลียร์งานไม่ทันพอดี รีบขับรถกลับมาดีกว่า แข็งใจตีรถมารวดเดียว จะได้กลับบ้านนอนที่บ้านสักพักก่อนจะตะกายไปที่บริษัท

มือก็จับพวงมาลัย สายตาก็เหลือบดูแผนที่ในจอทัชสกรีนในรถ แถว นี่ไม่มีร้านอาหารหรือปั้มน้ำมันให้แวะพักเลย น่าจะมีสักหน่อย เธอหิวมาก

เฟิร์นมองออกไปนอกรถ ฉับพลันเธอก็เห็นป้ายข้างทาง

“ร้านราดหน้าเนื้อสับอีก 50 เมตร”

เนื้อสับ! ดีจัง เฟิร์นคิดในใจ ไม่ได้เห็นเมนูนี้มานานแล้ว แถวบ้านเธอมีแต่ราดหน้าหมู ทะเล ไก่ แต่ไม่มีเนื้อเลย

เฟิร์นขับชิดซ้าย เลี้ยวเข้าปากซอยที่มีป้ายชี้ว่าร้านอยู่ซอยนี้

ใกล้เข้าแล้ว หญิงสาวไม่แน่ใจว่าร้านจะเปิดอยู่หรือเปล่า แต่เธอ
อยากเข้าไปดู อย่างน้อยสำรวจไว้ก่อน เห็นบริเวณร้านก็ยังดี เผื่อคราวหลัง
ต้องขับผ่านทางนี้อีก จะได้แวะมากิน

หน้าร้านมีลานดินกว้างท่าทางจะจอดรถได้ เฟิร์นขับไปจอดตรง
บริเวณที่ใกล้ร้านที่สุด มองจากในรถเห็นร้านอาหารก่อสร้างด้วยไม้ หลังคา
มุงจาก หน้าร้านมีกอไม้ไผ่สองกอเคียงข้างประตูร้านทั้งซ้ายและขวา ประตู
ร้านเป็นช่องเปิดว่างเว้งว่าง ไม่มีบานประตู

หลอดไฟส่องแสงสีนวลเหลืองติดอยู่ที่หน้าร้าน ส่องแสงโรยราอย่าง
กับจะสิ้นใจ แต่ก็สว่างพอจะเห็นข้อความบนกระดานที่ติดไว้บนผนังว่า

“เปิดเฉพาะคืนขึ้นสิบห้าค่ำ กับคืนแรมสิบห้าค่ำ
(คืนนี้ 20 พ.ย. เปิดยันเช้า)”

ตอนนี้น้ำร้านเปิด! เฟิร์นดีใจมาก เธอหยิบกระเป๋าถือแล้วลงจากรถ มุ่ง
ตรงไปที่ร้านทันที

หญิงสาวรีบร้อนเสียจนไม่ได้สังเกตว่า ภาพที่ปรากฏในจอของกล้อง
ติดรถยนต์ที่จับภาพหน้าร้านนั้น ไม่มีร้านอาหาร มีเพียงลานดินว่าง ๆ กับกอ
ไม้ไผ่สองกอ ความจริงแล้วป้ายข้างทางอีกห้าสิบลเมตรอะไรนั้นกับป้ายชี้ทาง
หน้าปากซอย สองป้ายนี้ก็ไม่ปรากฏในจอเหมือนกัน

กล้องติดรถยนต์ของเธอเป็นรุ่นใหม่ ถึงจะจอดรอแล้วก็ยังจับภาพอยู่ตลอดเวลา ภาพต่อไปเป็นตัวเฟิร์นเดินหายเข้าไประหว่างกอไม้ไผ่ เดินหายที่หมายถึงหายไปเลย กล้องไม่สามารถจับภาพของเธอได้อีกต่อไป

เฟิร์นเข้ามาในร้าน เจียบเจียบไม่มีผู้คน ไฟสว่างประมาณหนึ่ง เห็นเคาน์เตอร์ไม้ ด้านหลังเคาน์เตอร์เป็นครัวแบบง่าย ๆ มีเตา ตู้ใส่ของกับอ่างล้างจาน เธอไม่เห็นตู้เย็น อีกฟากของร้านมีโต๊ะสำหรับนั่งกินอาหารสี่โต๊ะ สามโต๊ะวางเรียงกัน อีกโต๊ะแยกต่างหาก เกือบทุกโต๊ะมีเก้าอี้สี่ตัว แต่โต๊ะที่อยู่ตรงกลางของกลุ่มสามโต๊ะมีเก้าอี้เพียงตัวเดียว

จู่ ๆ ป้าแก่คนหนึ่งก็โผล่มาข้างตัวเฟิร์น น่าจะอายุเกินหกสิบหรือเจ็ดสิบปี โปกผ้าสีแดงบนหัว เก็บผมอย่างเรียบร้อย ผมที่เห็นข้างตรงขอบผ้าเป็นผมหงอกสีขาวจัด ป้าใส่เสื้อยืดกางเกงขาวยาว ใส่ผ้ากันเปื้อน ท่าทางพร้อมทำครัวแบบเต็มเหนี่ยว

ป้าแม่ครัวยิ้มโดยเหยียดปากยกมุมปากขึ้นเฉย ๆ ไม่มีไมตรีเจืออยู่ในสีหน้า แล้วป้าก็ผายมือเป็นเชิงว่าให้คุณลูกค้าไปนั่งโต๊ะที่มีเก้าอี้ตัวเดียวนะ

เฟิร์นเดินไปนั่งอย่างว่าง่าย พอเธอรอกระเป๋ากับโต๊ะเสร็จ ก็เอ่ยปากบอกป้าว่า “หนูขอเมนูหน่อยค่ะ” หญิงสาวขอเมนูเพราะไม่เห็นป้ายรายการอาหารแบบที่มักจะติดไว้ที่ผนังร้านตามสั่งทั่วไป

ป้ายื่นเล่มปกแข็งมาให้เธอ เฟิร์นอ่านปก

มันไม่ใช่เล่มเมนู มันเขียนว่า “กฎการสั่งอาหาร”

หญิงสาวก็ไม่แปลกใจอีก เพราะเดี๋ยวนี้บางร้านจะมีกฎเกณฑ์บอกให้เข้าใจชัดเจนตรงกันก่อนสั่งอาหาร

“กฎข้อที่ 1 ขยรตหน้าเนื้อสับเท่านั้น เลือกได้ระหว่างเส้นใหญ่กับเส้นหมี่ จะสั่งก็ซามก็ได้ ซามค่อนข้างใหญ่ ซามละ 18 บาท (รับเงินสดเท่านั้น ไม่รับโอน) ไม่มีเงินทอน กรุณาจ่ายให้พอดี”

นี่คือกฎข้อแรกที่อยู่แผ่นแรกของเล่มที่ฉุดจากปกแข็ง เฟิร์นอ่านแล้วถึงกับร้องว้าวในใจ นี่มันร้านโคตรลับ โคตรเร่ร่อน เปิดแค่วันเดียว ราคาอาหารเพียงซามละ 18 บาท ถูกยิ่งกว่าถูกจะหาได้ที่ไหนอีก

“ขอสองซามค่ะป้า เส้นหมี่ซามหนึ่ง เส้นใหญ่ซามหนึ่ง” เฟิร์นสั่งทันทีแบบไม่มีลังเล ไม่พลิกอ่านหน้าต่อไปด้วยซ้ำ

ป้าแกยกมือซ้ายขึ้นมาเอาปลายนิ้วหัวแม่มือกับปลายนิ้วชี้มาบรรจบกัน แล้วโค้งเป็นวงกลม สามนิ้วที่เหลือกรีดแผ่ออก เป็นสัญลักษณ์ว่าโอเคตามนั้น

หญิงสาวปิดเล่มแล้วยื่นส่งคืนให้ป้า ป้าส่ายหัวโบกมือว่าไม่รับ แล้วก็พยักหน้าเอามือชี้ ๆ ที่เล่ม เฟิร์นแปลความได้ว่าเธอต้องพลิกอ่านต่อไปอีก หญิงสาวจำใจเปิดดูแผ่นต่อไป

“กฎข้อที่ 2 กรุณารักษาเวลา หลังจากนำรตหน้ามาให้แล้ว จะมีกะลาเจาะรูลอยอยู่ในอ่างน้ำเป็นตัวจับเวลา ทั้งกิน ประรส จ่ายเงิน ทั้งหมดนี้ต้องทำให้ทันเวลาก่อนกะลาจะจมลงในน้ำ”

โห มีกิมมิกด้วย ร้านโคตรเก๋ หญิงสาวรีบพลิกอ่านแผ่นต่อไป

“กฎข้อที่ 3 ต้องกินให้หมดทั้งเส้น เครื่อง และน้ำ รับรองกินได้ไม่เป็นอันตราย”

ใต้กฎมีรูปถ่ายของราดหน้าให้ดู

น่าเกลียดมาก น่าขยะแขยงสุด ๆ เส้นใหญ่สีม่วงอมฟ้ามีดวงสีดำ ๆ กระจายทั่ว น้ำราดเป็นสีเขียวขุ่นเกือบดำ เนื้อสับก็ทำทางและสีไม่ดี มีพังผืดยึดโยงระหว่างเนื้อเต็มไปด้วยหมด

แค่เห็นรูป เฟิร์นก็แทบจะอาเจียนออกมา

เธอรีบปิดเล่มอย่างรวดเร็ว “เออ ป้าคะ หนูเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่ามีธรรมาจารย์ หนูขอกลับเลยนะ ไม่เอาราดหน้าแล้ว”

ป้าแกได้ยินดังนั้นก็เริ่มโบกมือ สายหัวอย่างรุนแรง เฟิร์นชักเริ่มรำคาญที่ป้าไม่พูดอะไรสักที เอาแต่ทำท่าทำทางต่าง ๆ อยู่ได้ พูดออกมาทั้งหมดเรื่อง

“ป้า หนูจะกลับแล้ว ป้ายังไม่ได้เริ่มทำอาหารนี่คะ ยกเลิกก็ไม่ใช่ไรหรอกนะ” เฟิร์นพูดเสียงสละบอดอย่างไม่ค่อยพอใจ “หรือป้าอยากจะทำอะไรหนูก็พูดออกมาเถอะ”

ป้าแกหยุดชะงัก แล้วเอามือขวาบิบบคตัวเอง บิบบแรงจนกลองเสียงหลุดทะลุคอกออกมาทั้งยวง เลือดไหลลงเปื้อนเสื้อยืดของแกเต็มไปหมด มือซ้ายของแกแกะผ้าโพกผมออกมาซับเลือด เฟิร์นถึงได้เห็นว่าปลายผ้ามีสีขาว ที่จริงแล้วผ้าโพกหัวของแกเป็นผ้าขาว ย้อมแดงด้วยเลือดทั้งนั้น

เฟิร์นส่งเสียงกรี๊ดออกมาดังลั่น เธอรีบคว้ากระเป๋าถือ แล้วลุกออกจากเก้าอี้ พอก้าวพ้นจากเก้าอี้กลับโดนอะไรมาฉุดขา หญิงสาวล้มคว่ำปากกระแทกพื้นอย่างแรง กระเป๋าถือหลุดออกจากมือ

“ห้ามไปไหนทั้งนั้น สั่งแล้วต้องกิน” สิ้นเสียงพูด หญิงสาวถูกกระชากตัวขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

เฟิร์นเจ็บปากมาก หน้าชาไปหมดจากแรงกระแทก เธอเห็นมือจับหูหิ้วกระเป๋าถือของเธอมาวางบนโต๊ะ

มืออยู่ทิศเดียวกับตัวเธอ ไม่ใช่มือป้าแม่ครัวนี่ ป้ายืนเช็ดเลือดอยู่อีกฟากของโต๊ะ หญิงสาวดูไล่ตามมือมาถึงส่วนต้นแขน

มืองอกออกมาจากขาเก้าอี้ที่เธอนั่งอยู่ ขาเก้าอี้ที่อยู่แนวเดียวกับพนักพิงมีแขนงอกออกมาจากทั้งสองขาเก้าอี้ แขนสองข้างนี้โอบรอบเอวหญิงสาว แล้วจับท่อนแขนของกันและกัน ล็อกเฟิร์นให้นั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างแน่นหนา

ส่วนมือที่จับกระเป๋างอกออกมาจากขาเก้าอี้ข้างขวาที่อยู่ใกล้ขาของหญิงสาว ขณะที่เฟิร์นกำลังผงะกับสิ่งวิปริตรอบตัวอยู่นั้น ก็มีเสียงสั่งเธออีกครั้ง

“หันหน้ามาทางนี้จ้ะ”

หญิงสาวหันไปตามทิศทางของเสียง ก็พบมือซ้ายกำลังพูด มันเป็นมือของแขนที่งอกออกมาจากขาเก้าอี้ข้างซ้าย มือใช้นิ้วชี้กับนิ้วโป้งแตะปลายนิ้วทั้งสองเข้าหากัน จับจีบแล้วขยับไปมาเหมือนกำลังใช้ริมฝีปาก

บ้าไปแล้ว มือพุทได้

มือหยุดจิบปากจิบคอ แล้วกางนิ้วทั้งห้าออก มือเลื่อนเข้ามาใกล้หน้าของเฟิร์น หญิงสาวถึงได้เห็นว่าเส้นลายมือขาดพาดตรงกลางฝ่ามือ เส้นสมองกับเส้นหัวใจหลอมรวมเป็นเส้นเดียวกัน มือแห่งร้านเหี่ยวยุ่น บริเวณข้อมือมีรอยแผลเก่าบ่งบอกว่าเคยถูกปาดมาหลายครั้ง

พอมือมาอยู่ห่างหน้าหญิงสาวประมาณหนึ่งคืบ มันก็หยุด มีเสียงเปรี้ยะดังออกมา แล้วเส้นลายมือขาดก็แหวกแยกออกมาเป็นลูกตากกลมโตใหญ่เป็นสองเท่าของตาคนปกติ ขนตาหนาเป็นแพ ม่านตามีสีแดงฉานเหมือนตะวันตอนใกล้ตกดิน

ตากกลางมือมองสำรวจหน้าของหญิงสาว แล้วมันก็จิบมือพุทสั่ง “ยิงฟันให้ดูหน่อย”

เฟิร์นสมองซาไปหมดแล้ว เธอแยกปากยิงฟันให้ดูตามที่มือผีสั่ง รับสัมผัสจากปลายนิ้วผีที่มาแตะปากแตะฟันเธออย่างสำรวจตรวจตรา

“ฟันยังดีอยู่นี้ ปากแตกนิดหน่อยเอง” มือผีถอยออกมาอวดเลือดเธอที่ติดปลายนิ้วมันให้ดู

“ทำราดหน้าได้เลยป้า จะได้เริ่มกินเร็ว ๆ” มือผีตะโกนสั่งป้าแก่ที่เดินไปเตรียมตัวที่หน้าเตาก่อนหน้านี้แล้ว จากนั้นมือผีมันก็สั่งหญิงสาวอีก “อ่านกฎให้ครบทุกข้อ มีอีกสามข้อ”

ตอน 2 สิบ ๆ ๆ ๆ

เฟิร์นร้องไห้น้ำตาไหลพราก ๆ เธอไม่น่าอยากรู้อยากเห็นมาสำรวจร้านนี้เลย ขับรถอีกสักครึ่งชั่วโมงก็จะถึงบ้านแล้ว ไม่น่าเลยจริง ๆ

ถึงมือของหญิงสาวจะสั่นเทา น้ำตาบังตาจนมองไม่ชัด แต่เธอก็ฝืนพลิกอ่านกฎข้อต่อไป “กฎข้อที่ 4 มือและแขนที่งอกจากขาเก้าอี้สามารถพูดได้ เวลามันถามให้ตอบ เวลามันสั่งจงทำตามอย่างเคร่งครัด”

เฟิร์นอ่านไปร้องไห้ไป สะอื้นเสียงดัง ไหล่สั่นตัวโอนเอนไปมา น่าสงสารจนมือผียังเห็นใจ

“อย่าร้องไห้ เดี่ยวกินไม่ร่อนนะ ป้าแกอุตส่าห์ตั้งใจทำอาหาร” มือผีบอก แม้วรรคแรก ‘อย่าร้องไห้’ จะเป็นประโยคคำสั่ง แต่เมื่อมือผีเห็นว่าเหยื่อในคืนนี้เริ่มจะไม่ไหวแล้ว มันก็เลยยื่นมือยืดยาวไปหยิบกล่องกระดาษทิชชูที่วางบนเคาน์เตอร์มาวางบนโต๊ะ หยิบทิชชูมาเช็ดคราบเลือดบนปลายนิ้วของมือผีเองก่อน แล้วค่อยบรรจงพับทิชชูสี่แผ่นมายื่นให้หญิงสาวเพื่อเช็ดน้ำตา

เฟิร์นรับมาซับน้ำตา พอมีสติก็ค่อยเริ่มต่อรองกับผี “ปล่อยหนูไปไม่ได้เหรอ อยากได้เงินหรืออยากให้ทำบุญให้ไหมคะ หนูจะอุทิศส่วนกุศลให้นะคะ” เฟิร์นพยายามพูดจาไพเราะด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอย่างสุดชีวิต

“ไม่ได้ เพราะว่าเธอสั่งอาหารแล้ว ถ้าแค่อ่านกฎแล้วยังไม่ได้สั่งก็พอจะปล่อยไปได้” มือผีบอก “ถ้าสั่งแล้วป่าแก่ไม่ยอมหরอก แกอยากทำราดหน้าจะตาย เธอก็แค่ทำตามกฎทุกข้อ แล้วจะปล่อยกลับบ้านนะ”

เฟิร์นมองไปที่ป่าที่อยู่ในครีว ป่าหันหลังให้ และยังมีเคาน์เตอร์บังอีก ทำให้มองเห็นไม่ค่อยถนัดว่า แกหยิบอะไรออกมาจากตู้ใส่ของ ทันใดนั้นเสียงกรีดร้องโหยหวนดังจากทางป่าแก่ ดูจากด้านหลังของผีป่าแม่ครีวเห็นแกยกแขนขึ้นลงสับ ๆ ๆ อย่างเอาเป็นเอาตาย

เสียงกรีดร้องระงมแบบว่าแกสับสิ่งมีชีวิตอย่างแน่นอน หญิงสาวรวบรวมความกล้าถามมือผีว่า “ป่าแก่สับ ‘อะไร’ นะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน แล้วแต่ว่าจะหาอะไรมาได้ แกก็เอามาทำให้กินหมดแหละ” มือผีตอบ แล้วมันก็สั่งอีก “เฮ้ อ่านกฎต่อ ยังอ่านไม่หมดเลย”

“กฎข้อที่ 5 ถ้าเป็นคินข้างขึ้น จะมีผู้ใส่ชุดขาวมากินที่โต๊ะข้าง ๆ ไม่ต้อไปพูดคุยหรือทักทาย พวกนั้นนิสัยดีกิริยาเรียบร้อย ไม่ก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ ถ้าเป็นคินข้างแรม จะมีผู้ที่ไม่ได้ใส่ชุดสีขาวมากินที่โต๊ะข้าง ๆ ก็ไม่ต้องไปพูดคุยหรือทักทายอีกเช่นกัน”

“กฎข้อที่ 6 ห้ามใช้ช้อนที่ตักเครื่องปรุงมาตักอาหารในชามที่ใส่อาหารอย่างเด็ดขาด”

เฟิร์นอ่านครบทั้งหกข้อแล้วก็ปิดเล่มปกแข็ง พยายามจำกฎทุกข้ออย่างขึ้นใจ เธอจะต้องรอดออกไปให้ได้

ทางปลายหางตาของเฟิร์นเห็นแขกผู้มาใหม่ ค็นนี่เป็นค็นแรมสืบท้าคำ เฟ็งผ่านวันลอยกระทงค็นวันเพ็ญมาได้สืบท้าวัน แขกที่มาจึงเป็นผู้ที่ไม่ได้ใส่ชุดสีขาว เป็นหญิงสาวผมยาวมากใส่ชุดสีน้ำตาลเข้ม ดูท่าทางปกติสุด ๆ เดินเข้ามา กำลังจะผ่านโตะของเธอ

เฟิร์นรีบหันไปกำลังจะเอ่ยปากขอความช่วยเหลือ คิดเอาเองว่าแขกผู้นี้ น่าจะช่วยให้ เฟ็งอ่านกฎข้อที่ห้าไปเมื่อกี้ ตอนนี้อยู่เฟิร์นกำลังจะแหกกฎเสียอย่างนั้น

หญิงผมยาวเข้ามาใกล้ แล้วก็หยุดนิ่งอยู่ห่างจากเก้าอี้ของเฟิร์นแค่คืบ เธอใช้มือแหวกผมที่ปิดหน้าออก เฟิร์นถึงได้เห็นว่าหน้าของเธอหายไป ครึ่งซีก มีตาเพียงตาเดียว จมูกปากเหลือแค่ครึ่งขวา พื้นที่ที่เหลือบนใบหน้าเป็นแอ่งกว้างขุ่นนวลด้วยหนองและเลือด

หญิงผมยาวยังทำตัวสยองไม่หยุด เธอแหวกท้องตัวเองผ่านเนื้อผ้าของชุดสีน้ำตาลเข้ม ควักเอาก้อนเนื้อที่มีแต่ปากเต็มไปหมด แล้วโอบอุ้มอย่างทะนุถนอม

“อ้าว ไม่มาชะนาน นิ่งตรงโน้นเลย โนน ๆ” มือผีทักทายผิผยาว ชี้ทางให้ไปนั่งที่โตะทางด้านขวา “เอาเหมือนเดิมนะ” มือผีคุยกับลูกค้าเก่า แล้วมือผีก็ตะโกนสั่งป่า “เส้นหมี่สามชาม โตะผิผยาว”

เมื่อเห็นว่าแขกที่เข้ามาก็เป็นผี ขอความช่วยเหลือไม่ได้ เฟิร์นพยายามหาทางรอดด้วยตัวเองอีกครั้ง เธอค้นกระเป๋าถือ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา หวังจะโทรหาแฟนหนุ่มให้มาช่วย หญิงสาวหยิบมือถือขึ้นมาดูหน้าจอ ปรากฏว่ามือถือดับสนิท ดับอย่างถาวรไม่กลับ แม้เฟิร์นจะพยายามกดเปิดเครื่องย่ำ ๆ แล้วก็ตาม

“อ้อ เธอจะทำอะไรนะ สมัยนี้เขาเรียกว่าอะไร อ่า... จะโทร แชท แชร์โลให้คนมาช่วยใช่ไหม” มือผีพูดตลกคอ “ลูกค้าสมัยใหม่ชอบทำแบบนี้แหละ ชอบมาก ๆ ชอบสุด ๆ ร้านเราเลยติดเครื่องส่งสัญญาณรบกวนเครื่องพวกนี้แหละ ถ้าเครื่องอย่างพวกเครื่องอย่างนี้เข้ามาในเขตร้าน มันจะดับ ใช้งานไม่ได้นะ แต่เครื่องไม่ได้เสียหรอก ถ้าเธอกลับออกไปได้ก็ใช้งานได้ตามเดิม ไม่ต้องห่วงนะ”

‘ไม่ต้องห่วงนะ’ ไอ้ผีนี้จะพูดออกมาทำไม ตอนนี้มีเรื่องน่าห่วงเต็มไปหมด ผีผมยาวโตะข้าง ๆ กระแทกก้อนเนื้อลงบนโตะเป็นระยะ เลือดกระเด็นออกมาแทบจะถึงโตะที่เฟิร์นนั่งอยู่ ก้อนเนื้อส่งเสียงหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

เฟิร์นต้องพยายามประคองสติไม่ให้หลุดไปเสียก่อน

ป่าแก่เอาราดหน้ามาเสร็จแล้ว ชามแรกเป็นเส้นหมี่ น่าเกลียดเหมือนรูปที่อยู่ในเล่ม แต่เปลี่ยนจากเส้นใหญ่ในรูปเป็นเส้นหมี่ นอกจากนี้ฝี้อย่างเอว พวงเครื่องปรุง กล่องใส่ซอ และอ่างน้ำที่มีกะลาเจาะรูมาวางด้วย

การจับเวลาได้เริ่มขึ้นแล้ว น้ำแทรกตัวผ่านรูเข้ามาในกะลา กะลาค่อย ๆ หย่อนลงในน้ำอย่างช้าเชื่อง

“เท่าไรวะ” เฟิร์นถามมือผี “นานเท่าไรก็น่าที่ กว่ากะลาจะจม”

“แล้วแต่” มือผีตอบ “คือกะลาเนี่ยปกติก็ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงกว่าจะจม แต่ถ้าอยู่ในร้านนี้ ต้องตอบว่าแล้วแต่”

เฟิร์นกะปริมาณของราดหน้าในชาม ชามค่อนข้างใหญ่จริง ๆ ด้วย กว้างประมาณสองคืบ ใส่เส้นหมี่กับเนื้อมาจนพูนจาน มีซอแกลงด้านขึ้นมาให้ ไม่มีส้อม หญิงสาวสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ ก้มหน้าลงมือกิน

ตอน 3 กอกวน

อรรอย! โคตรอรรอย อรรอยผิดคาด เส้นหมี่อัปลักษณ์นุ่มเหนียวกำลังดี น้ำราด มีรสอ่อน ๆ ของหอยนางรม เนื้ออรรอยเกินบรรยายถึงจะไม่รู้ว่าเป็นเนื้ออะไรก็เถอะ

เฟิร์นคิดว่าอรรอยขนาดนี้เธอคงจะกินทัน ถึงเลือดจากปากที่แตกจะผสมลงมาทำให้รสของราดหน้าปร่าแปร่งไปหน่อยก็ตาม

“เอาน้ำดื่มไหม จะให้ปากคันมาให้” มือผีถาม

“ไม่ต้องค่ะ ไม่ต้อง” เฟิร์นรีบห้าม เธอไม่อยากลืมนึกว่าป่าจะไปคันอะไรมาให้ดื่ม

“เธอไม่ปรุงก่อนกินเธอ”

“ไม่ค่ะ ไม่เคยปรุงเลย ไม่ชอบอะค่ะ ใครทำอะไรมาให้ก็กินแบบนั้น”

“มา ฉันจะปรุงเพิ่มให้” มือผีถือวิสาสะ ตักน้ำตาล พริกป่น น้ำส้มสายชูอย่างละหนึ่งช้อนใส่ลงมาในชามราดหน้า

หญิงสาวจำใจคลุกเครื่องปรุงที่ใส่มาเพิ่มให้เข้ากับราดหน้าที่เหลืออยู่
เฟิร์นเหลือบดูกะลา น้ำเข้ามาในกะลาไม่ถึงครึ่ง ยังมีเวลาอีกพอสมควร

ขณะที่เฟิร์นก้มหน้าก้มตากินราดหน้าซามแรกอยู่นั้น มีแขกอีกสามเข้ามาใน
ร้าน พอนั่งลงที่โต๊ะทางซ้ายกันครบหมดแล้ว มือผีก็ตะโกนบอกป้า “ราด
หน้าเส้นใหญ่สืบท้าซามที่สั่งไว้ เอามาได้แล้วป้า”

เฟิร์นเงยหน้าจากซามราดหน้า แล้วหันไปดูทางซ้ายมือ

หญิงสาวชักเริ่มเสียใจ เธอไม่น่าหันไปมองเลย ร่างทั้งสามไม่ใช่
เสื้อผ้า เนื้อตัวพุงพองมีหนอนไซ คอยาวยืด ความยาวของคอเป็นห้าเท่าของ
ลำตัว คอที่ยืดยาวนั้นทำให้ก้มลงมาลำบาก จึงต้องม้วนคอขดเป็นวงเพื่อให้
ก้มหน้าลงมากินอาหารได้

ป้าแกรีบเอาราดหน้าจานแรกมาวางอย่างรวดเร็ว ท่าทางจะเป็นซาม
ที่ทำไว้นานแล้ว เส้นใหญ่ดูอืดพอง ไม่ค่อยน่ากิน แต่ร่างทั้งสามชอบมาก
มันแย่งกันใช้ปากที่ห้อยผิตรูปร่างมาดูดกินเส้นจากซาม

ผีป้าแม่ครัวรีบไปเอาราดหน้ามาวางอีกสืบท้าซาม เต็มพื้นที่โต๊ะ ไม่
เหลือช่องว่างให้วางซามลงไปได้อีก ลูกค้าคอยาวแย่งกินกันจนโต๊ะเละทะ
ไปหมด หนอนหล่นจากผิวดกลงไปผสมกับน้ำราดหน้า ร่างทั้งสามก็เปลือ
กินเหล่านอนไปด้วย

เฟิร์นพยายามจะไม่สนใจ เธอกินราดหน้าชาวมแรกหมดแล้ว พอดีกับที่ป้าเอาชาวมราดหน้าเส้นใหญ่ของเธอมาเสิร์ฟ แล้วป้าก็กลับไปเตรียมทำราดหน้าเส้นหมี่ให้ผิผมายาว

ร่างหนึ่งหันมาเห็นราดหน้าเส้นใหญ่ของเฟิร์น มันก็โมโห คิดว่าป้าเสิร์ฟผิดเอาราดหน้าของมันไปให้โต๊ะอื่น มันก็เลยหยิบชามเปล่าที่มันกินเสร็จแล้ว ขว้างไปที่โต๊ะเฟิร์น

แม่นรากับจ๊อบวาง ชามที่ขว้างมาไปโดนกะลา ขอบกะลาเอียงลงทำให้น้ำไหลเข้ากะลา กะลาในอ่างน้ำบนโต๊ะเฟิร์นแทบจะจมลงในอ่าง จากที่เหลือปริมาตรว่าง ๆ ในกะลาเกินครึ่ง ตอนนี้เหลือเพียงอีกไม่กี่เซนติเมตร ขอบกะลาจะจมลงในอ่างน้ำ ส่วนชามหล่นลงพื้นเสียงดังสนั่น

เฟิร์นเห็นอย่างนี้แล้วก็ตกใจตาเหลือก เธอเข้าใจความหมายของคำว่า ‘แล้วแต่’ ที่มีผิพูดแล้ว

“เฮ้ย มีมารยาทหน่อย อย่ารบกวนคุณลูกค้าโต๊ะนี้” มือผีตะโกนปรามพวกคอยาว “ฉันจะถือเวลาตามกะลานะ ถึงจะกะลาจะจมเร็วกว่าเดิม เพราะโดนโต๊ะอื่นแกลังก็เออะ กล้วย่อมเป็นกฎ” มือผีบอกเฟิร์น

ไม่มีเวลาให้คิดอะไรอีกต่อไป หญิงสาวรีบกินราดหน้าชาวมที่สอง เส้นใหญ่นี้กินยากกว่าเส้นหมี่ กัดก็ลำบาก เพราะปากของเฟิร์นเริ่มพองแล้ว จากที่ปากแตกแล้วต้องมารีบกินราดหน้าร้อน ๆ ทำให้เธอแสบปากมาก มือผีก็ขยับเดิมพริกป่นลงมาอีกสองช้อน เผ็ดร้อนล้นดี

ทางด้านแม่ครัวประจำร้าน ป้าแก่สับอะไรอีกแล้ว เสียงร้องโหยหวนดังลั่นอีกครั้ง แล้วแก็กก็เอาราดหน้าเส้นหมี่สามชามไปให้ที่โต๊ะผัมยาว

ร่างสองเห็นป้าแม่ครัวเอาชามไปเสิร์ฟให้โต๊ะอื่น มันก็โมโหอีก ไม่ดูอะไรทั้งนั้นว่านั่นเส้นหมี่ ไม่ใช่เส้นใหญ่ แค่เห็นชามมันก็คิดแล้วว่าต้องเป็นของโต๊ะมันสิ ยังไม่ได้ครบเลยนะเว้ย

ร่างสองกระยะแล้วว่าขึ้นมันขว้างชามเปล่าไป ชามหนักเกินไม่น่าจะถึงโต๊ะผัมยาวได้ หาอะไรเล็ก ๆ ดีกว่า

พอคิดได้ดังนั้น ร่างสองก็ไปดึงนิ้วของร่างสามออกมานิ้วหนึ่ง นิ้วเปื่อยแทบจะหลุดออกมาอยู่แล้ว ดึงหลุดออกมาอย่างง่ายดาย ร่างสามตัวเล็กกว่าใครเพื่อน เลยไม่กล้าหือไม่กล้าอือ

ร่างสองตีดนิ้วเปื่อย ฟุ้งตรงผ่านโต๊ะเฟิร์นไปที่โต๊ะผัมยาว นิ้วกระแทกเข้ากับช้อนที่หญิงสาวถืออย่างพอดีบพอดี ช้อนหล่นลงพื้นร้าน ส่วนนิ้วก็ยังฟุ้งต่อไปเข้าปากของก้อนเนื้อ

ก้อนเนื้ออม ๆ นิ้วเปื่อยสั๊กพักแล้วก็คายทิ้ง ส่วนผัมยาวไม่ได้สนใจอะไรนัก ตั้งหน้าตั้งตาป้อนเส้นหมี่ให้ก้อนเนื้อสุตรักต่อไป

เฟิร์นสัมผัสได้ถึงความฉิบหาย ช่วยซ้ำช่วยซ้อน คนกำลังรีบ ๆ เธอก้มลงเก็บช้อนขึ้นมาจากพื้น ในขณะที่มือผีตะโกนด่าร่างสองเป็นชุด

จังหวะที่เฟิร์นกำลังจะกินต่อนั้น มือผีที่ด่าคุณลูกคำมารยาททรมเสร็จแล้วหันมาพูดกับเธอ “เมื่อก็เธอหยิบช้อนที่ตกไปแล้วขึ้นมากินใช้ไหมไม่ได้นะ มันสกปรก ใช้ช้อนใหม่ในกล่องสิ”

‘มันสกปรก’ ช่างกล้าพูด ตอนนี้โຕະที่ขนาบข้างทั้งสองโຕະเละทะไปหมดแล้ว โຕະขวามือก้อนเนื้อแผ่กลางกองเลือด ก้อนเนื้อกินราดหน้าหกละะไปหมด น้ำราดสีด้าแกมเขียวช่นคลักไหลจากโຕະลงพื้น ส่วนโຕະซ้ายมีสภาพน่าขลุยยิ่งกว่า น้ำราดเหนียวหนืดผสมกับน้ำเหลืองจากแผลพุพองบวกด้วยกองทัพนอนอยู่ทั้งบนโຕະและใต้โຕະ

บริเวณโຕະของเฟิร์นสะอาดกว่าอีกสองโຕະอย่างเห็นได้ชัด มือผีพูดประณามช้อนที่ทำหล่นใต้โຕະเธอได้อย่างไรว่ามันสกปรก แต่เมื่อหญิงสาวเห็นตาแดงฉานกลางมือผีจึงมาอย่างไม่กะพริบ เธอเลยจำใจทำตามคำสั่งของมือผี เฟิร์นเปิดกล่องช้อน เล็งหาช้อนคันใหม่